

Tak se tedy stalo, že se Agathi odstěhovala do Los Angeles a po čase do Londýna. Jak Leo povyroستl, z chůvy povýšila na kuchařku, hospodyni, asistentku a (nelichotila si náhodou příliš?) snad i na Laninu důvěrnici a nejlepší přítelkyni. Možná je to trochu přehnané tvrzení, ale ne zas tolik. V každodenním slova smyslu byla Agathi Laně blíže než kdokoliv jiný.

Když Agathi v kuchyni osaměla s Babisem, začala si s až škodolibým potěšením pomalu a nesmírně pečlivě procházet dlouhý nákupní seznam, položku po položce a trvala na tom, že musí zkontrolovat, zda přivezl skutečně všechno, co si objednali. Jemu to samozřejmě připadalo nesnesitelné a neustále ztěžka vzdychal a nervózně poklepával nohou.

Pokud se jí zdálo, že už ho potrápila dost, propustila ho. Potom začala potraviny uklízet a přitom v duchu plánovala přípravu příštích několika jídel.

Ve chvíli, kdy si nalila šálek čaje, se otevřely zadní dveře.

V jejich přítomí se objevil Nikos. V ruce svíral dýku a nebezpečně vyhlížející hák. V druhé držel tašku plnou mokřých černých ostnatých mořských ježků.

Agathi se do něj zabodla pohledem. „Co chceš?“ zeptala se v řečtině.

„Tady,“ natáhl Nikos ruku s taškou s ježky. „Jsou pro ni.“

„Aha.“ Agathi si od něj tašku vzala.

„Umíš je očistit?“

„Umím.“

Nikos ještě chvíli otálel na místě. Zdálo se, že se jí pokouší pohlédnout přes rameno, jako by se chtěl ujistit, zda v kuchyni není ještě někdo jiný.

Agathi se zamračila. „Chceš ještě něco?“

Nikos zavrtěl hlavou.

„V tom případě se musím pustit do práce,“ pronesla a s bouchnutím mu zavřela dveře před nosem.

Tašku s ježky odložila na kuchyňský pult. Chvíli si je prohlížela. V syrovém stavu patřily k místním delikatesám a Lana je zbožňovala. Bylo to od Nika poměrně laskavé gesto, to musí uznat, a Agathi ani nevadilo, že bude mít s jejich přípravou práci navíc. Jeho chování ji však zároveň znepokojovalo. Z nějakého důvodu ji znervózňoval.

Na tom, jakým způsobem se díval na Lanu, bylo něco zvláštního. Agathi si toho všimla už dřív, když je Nikos vítal v přístavu. Laně na něm určitě nic zvláštního nepřipadalo. Ale Agathi ano. A ani trochu se jí to nelíbilo.

9

Nikos se vzdálil od zadního vchodu.

Přemýšlel o tom, jak zvláštní pocit je být po tolika měsících osamělosti mezi lidmi.

Určitým způsobem to vnímal jako invazi, jako by se jeho ostrov stal cílem obležení.

Jeho ostrov. Jak absurdní bylo považovat tento ostrov za svůj. Nedokázal si však pomoci.

Jeho osamělé přebývání na Auře trvalo už téměř pětadvacet let. Dalo se říct, že je soběstačný, ulovil si a vypěstoval prakticky všechno, co potřeboval. Za chatkou měl zeleninovou zahrádku, choval pár slepic a moře mu skýtal hojnost ryb. Do města na ostrově Mykonos si zajížděl jen pro nejnnutnější věci, jako byl tabák, pivo nebo ouzo. Bez sexu se obešel.